

Forfatter: Biehl, Charlotta Dorothea

Titel: Udrag fra Mit ubetydelige Levnets Løb

Citation: Biehl, Charlotta Dorothea: "Mit ubetydelige Levnets Løb", i Biehl, Charlotta Dorothea: *Mit ubetydelige Levnets Løb*, udg. af Marianne Alenius , Museum Tusculanum, 1986, s. 33. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-biehl01-shoot-idm139639967608784/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Mit ubetydelige Levnets Løb

Periodens brevstil var meget smigrende og høflig ikke kun, når man skrev til en af modsat køn. I virkeligheden er den undren mange føler ved den intime tone i Biehls breve, den samme som i andre tilfælde har fremkaldt overvejelser om, hvorvidt der har bestået erotiske, homofile forhold mellem periodens brevskrivere af samme køn.

Endnu et tredje punkt skal nævnes: Nogle år inde i Johans og Dorotheas bekendtskab, da stemningen var hedest i hendes breve og kun tre år før hun døde, giftede han sig med en anden. Biehl tog sig det meget nær, hvilket af nogle tolkes som jalousi. Det forekommer ganske usandsynligt, at der kunne være tale om den slags følelser i den sammenhæng. Heller ikke triumf over selv at forblive den kvinde, Bülow kunne *tale med* efter ægteskabets indgåelse, kan man med rimelighed tillægge hende. Læser man hendes breve fra dagene omkring brylluppet i deres helhed, er det snarere en helt anden følelse, der dominerer: sorgen over selv at skulle undvære samværet med Bülow.

Den kvinde Bülow giftede sig med, Else Marie Hoppe (1767-1834), blev kendt i eftertiden, fordi hun tilførte Bülow en enorm formue ved ægteskabet. Det er bl.a. de penge, han brugte på sin mæcenvirksomhed. Hvad der er mindre kendt, er, at hun tilsyneladende har været åndssvag eller intellektuelt meget svagt funderet. Af de to ting har Biehl hæftet sig ved det sidste. Gifter man sig med en åndssvag, tager man et kors på sig, mener hun. Det er en stor og forpligtende opgave, og en meget tidskrævende opgave. Biehl frygter for, at Bülow ikke vil huske sine tidligere forpligtelser, mod Gud, Kronprinsen og Folket - og mod hende selv, selvfølgelig. Det er det, hun ikke kan bære. Intet tyder på, at hun selv kunne have forestillet sig at blive hans brud. Tværtimod er det hendes stolthed, at de internt omgås i en tone og omkring emner, som tåler offentlighedens lys, ja sågar ville hun turde stå til regnskab for den